

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Liberij Romani pontificis obitu, & Damaso qui post illum præsidebat, &
quòd occidentalis ecclesia vniuersa, rectam de fide opinionem tenebat,
excepta Mediolanensi & Auxentio eius episcopo, & de ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

sanctum administrum, & tertium à patre tum ordine, tum honore, quin etiam substantia diuersum esse affirmabant. Atqui filium patri consubstantialem putabant, hi de spiritu sancto idem ipsum censebant. Quam doctrinam in Syria Apollinarius Laodicensis, in Aegypto Athanasius episcopus, in Cappadocia & ecclesijs Ponti Basilius & Gregorius strenuè propugnabant. Quæ controuersia cum contendendi studio, vti credibile est, in dies magis magisque cresceret, episcopus Romanus de ea certior factus, scripsit ad ecclesias orientis literas, vt vnà cum sacerdotibus & episcopis occidentis trinitatè & cõsubstantialè esse, & gloria æqualem existimarent. Quo facto, singuli rebus ab ecclesia Romana semel iudicatis acquieuerunt, hæcque controuersia finem habere visa est.

De Liberij Romani pontificis obitu, & Damaso qui post illum præsidebat, & quòd occidentalis ecclesia vniuersa, rectam de fide opinionem tenebat, excepta Mediolanensi & Auxentio eius episcopo, & de Concilio Romano, quòd sedem Auxentio adimebat, & eius decretis.

CAPVT XXIII.

PER idem ferè tempus, mortuo Liberio, Damasus ecclesie Romane sedè capessit. In qua electione Ursacius diaconus cõpetitor eius fuit. Qui suffragijs præteritis, iniquo animo tulit. Et ideo ab obscuris quibusdam episcopis ex occulto episcopus institutus, populum distrahere, & conuentus separatim agere laborauit. Diuisa autem multitudine, pars istum, pars Damasum pro episcopo suo habuerunt. Itaque populus adeo magna cõtentiõne vt venisimile est, & seditione exarsit, vt malũ ad vulnera & cadẽ prorũperet: vsque eo videlicet, dũ præfectus vrbs Romæ multos tam ex plebe, q̃ ex clero suppliciiis coercuisset, conatumque Ursacij repressisset. De doctrina autem, sicut antea, neque Romani, neque vlli alij in Occidente inter se dissentiebant, sed omnes concilij Niceni decreta approbant,

bant, atque trinitatem tum honore æqualem, tum potentia censebant: Auxentio solo excepto, qui cū esset eo tēpore ecclesiæ Mediolanensis antistes, vnā cum alijs quibusdā res nouas moliri, & contra comunē episcoporū occidentis consensum doctrinā Arianā defendere, & idē cū his, qui nō filiū solū, sed spiritū sanctum quoq; patri dissimilē (quæ controuersia posteris excitata erat) existimabant, sentire in animū induxit. Atq; cū episcopi Galliæ, & agri Venetorū alios etiā nonnullos apud se eadem feriō conari significassent, breui tempore pōst multi multarum gentium episcopi Romæ in vnum congregati, cum Auxentium, tū alios, qui eidē fauebant doctrinæ, à sua cōmunionē alienos esse pronūtiarūt, fidemq; à cōcilio Nicæno confirmatā ratā manere statuerūt: deniq; decreta cōcilij Ariminensis huic repugnātia irrita esse, propterea quōd neq; episcopus Romanus, neq; alii item complures illis consenserāt, imō verō etiā quōd à multis, qui illi consilio intererant, eadē ipsa decreta improbata fuerāt. Quæ ita gesta esse & cōstituta testis est epistola Damasi episcopi Romani, & cæterorum cum eo id temporis simul coactorum ad episcopos Illyrici scripta: quæ ita se habet.

Episcopi ad sanctum cōciliū Romæ conuocati, Damasus, Valerianus, & cæteri, dilectis fratribus episcopis, qui sunt in Illyrico, in Domino S.

ET si nobis pro certo persuasum est, sacerdotes Dei sanctissimi, vos sacrosanctam fidem, quæ doctrina apostolorum fundata est, firmè retinere, eamq; populo prædicare, quæ certè à decretis patrum, nulla ex parte discrepat, non enim conuenit sacerdotes Dei aliter sentire à quibus par est reliquos erudiri, tamen significatum est nobis à fratribus, qui in Gallia, & in agro Venetorum habitant, nonnullos ad hæresim amplexandam omni studio incumbere. Quod quidem malum ne existat, non modò præcauere debent episcopi, verum etiam quicumque errores vel inscitia, vel simplicitate eorum, qui peruersas interpretationes secuti sunt, in ecclesiam inuecti videantur, his se opponere, consilioque prouidere, ne deinceps in varias discrepantesque doctrinas denuo prolabantur imperiti,

SOZOMENI HISTOR.

sed quoties dissentientes opinionibus ipsorum auri-
 bus inculcata fuerint, firmè patrum sententijs adhæres-
 cant. Hac de causa à nobis decisum est, vt Auxentius no-
 minatim condemnetur. Quare omnes legis diuinæ docto-
 res, qui ditioni Romanæ subiiciuntur, consentire, & fidè
 varijs doctrinis nequaquam contaminare debent. Etenim
 vbi primum vitiosa hæreticorum doctrina & blasphemia
 vigere inciperet (quemadmodum hoc tempore Arianorū
 lues, quam Deus auertat, latissimè serpit) trecenti decem
 & octo episcopi, patres nostri, habito Nicææ cōcilio, hoc
 muro ad arma diaboli arcenda fidem nostram cinxere, &
 hac antidoto venena depulere mortifera, sic vt crederetur
 vnam esse patris & filii deitatem, virtutem vnam, vnam
 rem, quin etiam spiritum sanctū vnam eandemq; cum illis
 substantiam habere. Eum autem qui aliter sentiret, à no-
 stra communione alienum iudicarunt. Quam salutarē de-
 cisionem & decretum planè venerandum nonnulli postea
 violare labefactareq; studuerunt. At verò initio, quod pec-
 catum erat ab illis, qui Arimini formulā fidei cōcilio Nicæ-
 ni nouare retractareve coacti sunt, aliqua ex parte propte-
 rea sarciebatur, quòd de disputatione alio tempore habita-
 fatebantur à veritate abductos, quā nequaquā sententiæ cō-
 cilio Nicæni aduersari cogitabant. Siquidem numerus epi-
 scoporum, qui erant Arimini in vnum congregati, præiu-
 dicii vim habere non debet, præsertim cum formula illa
 composita sit, neq; episcopo Romano, cuius sententia præ-
 cæteris omnibus expectanda erat, neq; Vincentio, qui tot
 annis episcopatum integrè gesserat, neq; alijs eidem con-
 sentientibus: cumque etiam, quod est omnium maximū,
 illi ipsi, vti ante diximus, qui in fraudem illecti, à veritate
 deflexisse visi sunt, & post ad meliorem mentem denuò
 traducti, planè testentur, hanc formulam sibi magnopere
 displicere. Itaque vestra integritas manifestò videt, hanc
 fidem solam, quæ authoritate apostolica Nicææ stabilita
 est, firmè perpetuò tenendam esse. Atque de hac ipsa fide
 tum episcopos orientis, qui se de ecclesia catholica esse
 profitentur, tum occidentis etiā episcopos nobiscum vnā
 gloriari constat. Porrò autem breui credimus eos, qui alia
 opinione tenentur irretiti, ipso conatu & à nostra commu-
 nion

nione segregandos, & nomine episcoporum priuandos, ut
 talidem populo ipsorum errore liberato detur respirandi
 locus. Nam multitudinis error tamdiu nullo modo corri-
 gi poterit, quamdiu episcopi eodem tenentur implicati.
 Quocirca facite, ut vestra reuerentiæ iudicium cum om-
 nium Dei sacerdotum iudicio, cui vos firmè & constanter
 adherere credimus, omnino consentiat. Quod eandem
 vobiscum rectam credendi viam nos quoque debeamus in-
 sistere. Vestra charitas, quæso, ad nos rescribat. Valete fra-
 tres honoratissimi.

*De sancto Ambrosio, quoniam pacto ad episcopatū
 euectus sit, & quòd populo pietatis suasor
 extiterit, & de Nouatianis in
 Phrigia, & de Paschate.
 CAP. XXIII.*

Episcopi igitur occidentis sic remedio contra eos, qui
 apud se nouis rebus studebant, maturè inuento, fidem
 ipsis ab initio temporibus apostolorum traditam stu-
 diose conseruabant: adeo ut perpauci alienam à catholica
 ecclesiæ doctrinā, solo ferè Auxentio excepto, sectarentur.
 Atque non longo tēpore post iste Auxentius è medio sub-
 latus est. Quo mortuo, populus ad seditionem cōcitur,
 propterea quòd non vnū omnes ad episcopatum Medio-
 lanensis ecclesiæ capessendū deligebant. Vnde nō parū ci-
 uitati creatur periculi. Nā singuli, cū eū, quē cupiebāt, ad
 episcopatū efferri nō possent, minas iactare, uti in eiusmodi
 tumultibus vsuere solet, cœperunt. Itaq; Ambrosius
 tū gētis illius præfectus, veritus populū motū, profectus ad
 ecclesiā cōsiliū dedit, ut à contentione desisterēt: redigit
 quoq; eos in memoriā legū, cōcordiæ, & bonorū, quæ pax
 secū afferre solet. Ac nondum de his rebus finem dicendi
 fecerat, cum ex improviso omnes, ad eum, utpote suasorem
 concordie, communibus suffragijs episcopatum deferunt,
 iubentq; lauacro baptismatis tingi (adhuc enim haud fue-
 rat nostræ religionis initiatus mysterijs) atq; ut sacerdotiū
 illud capessat, obtestantur. Vbi verò ille hunc dignitatis
 gradum repudiare, diem de die ducere, & re ipsa eum
 refugere conaretur, populusque instare pergeret, & non